

DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2026-85-75>

УДК 336

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ПІДХОДІВ ДО ESG-ЗВІТНОСТІ: ESRS, IFRS S1/S2, GRI ТА SASB

COMPARATIVE ANALYSIS OF ESG REPORTING APPROACHES: ESRS, IFRS S1/S2, GRI, AND SASB

Поповіченко Дмитро Олексійович
аспірант,

Київський Національний Університет Технологій та Дизайну
ORCID: <https://orcid.org/0009-0004-4473-058X>

Popovichenko Dmytro

Kyiv National University of Technologies and Design

У статті здійснено порівняльний аналіз підходів до ESG-звітності, закладених у ESRS, IFRS S1/S2, GRI та SASB. Актуальність теми зумовлена посиленням вимог до прозорості бізнесу, розвитком глобальної стандартизації нефінансової звітності та євроінтеграційними процесами в Україні. Метою дослідження є виявлення концептуальних відмінностей, точок перетину та практичної придатності зазначених стандартів для компаній. У роботі використано методи теоретичного узагальнення, контент-аналізу, порівняльного аналізу, синтезу та логічного узагальнення. Встановлено, що ESRS базуються на подвійній суттєвості, IFRS S1/S2 і SASB – на фінансовій суттєвості, тоді як GRI орієнтуються переважно на суттєвість впливу. Доведено, що ESRS є найбільш комплексним і регуляторно структурованим підходом, IFRS S1/S2 та SASB найбільше відповідають потребам інвесторів, а GRI забезпечують ширшу підзвітність перед стейкхолдерами. Обґрунтовано, що найбільш практичним для компаній є узгоджене комбінування стандартів залежно від регуляторних вимог, цілей розкриття та запитів користувачів.

Ключові слова: ESG-звітність, ESRS, IFRS S1, IFRS S2, GRI, SASB, подвійна суттєвість, фінансова суттєвість, суттєвість впливу, нефінансова звітність.

The article provides a comparative analysis of the main approaches to ESG reporting embedded in the European Sustainability Reporting Standards (ESRS), IFRS Sustainability Disclosure Standards IFRS S1 and IFRS S2, the Global Reporting Initiative (GRI), and the Sustainability Accounting Standards Board (SASB). The relevance of the study is driven by the rapid transformation of the global sustainability reporting landscape, increasing transparency requirements, the growing standardization of non-financial disclosure, and Ukraine's European integration. The purpose of the article is to identify the conceptual differences, points of intersection, and practical applicability of these standards for companies. The study uses methods of theoretical generalization, content analysis, comparative analysis, synthesis, and logical generalization. It is established that ESRS are based on double materiality, IFRS S1/S2 and SASB on financial materiality, while GRI primarily focuses on impact materiality. The paper shows that these approaches differ not only in disclosure scope, but also in their underlying logic, internal structure, target users, and practical function within the corporate reporting system. ESRS represent the most comprehensive and regulatorily structured model, combining investor-related and stakeholder-oriented disclosure logic. IFRS S1/S2 form a global baseline for investor-oriented sustainability disclosure focused on risks and opportunities affecting enterprise value. GRI are aimed at broader accountability for a company's impacts on the economy, environment, people, and human rights. SASB provides industry-specific metrics that strengthen the practical usefulness of ESG disclosure for financial analysis and investor decision-making. The findings support the view that these standards should not be treated as interchangeable alternatives. Instead, the most effective approach for companies is the coordinated combination of standards depending on regulatory obligations, disclosure objectives, user needs, and the broader institutional environment. The practical significance of the article lies in clarifying how companies can navigate multiple ESG reporting frameworks and build a more coherent and functionally balanced disclosure model.

Keywords: ESG reporting, ESRS, IFRS S1, IFRS S2, GRI, SASB, double materiality, financial materiality, impact materiality, non-financial reporting.

Постановка проблеми. У сучасній практиці корпоративного звітування ESG-розкриття стало важливим інструментом корпоративного управління, інвестиційної комунікації та регуляторного контролю. У 2022–2023 роках глобальний ландшафт звітності зі сталого розвитку суттєво змінився: ISSB оприлюднила IFRS S1 та IFRS S2 [20], Європейський Союз ухвалив ESRS у межах Директиви CSRD [5], а GRI та SASB зберегли важливу роль у практиці нефінансового звітування [7; 16]. Це актуалізувало проблему множинності стандартів, що спричиняє непорівнянність даних, дублювання показників і зростання адміністративних витрат [11; 20]. Водночас підходи відрізняються логікою суттєвості: IFRS S1/S2 та SASB базуються на фінансовій суттєвості, ESRS – на подвійній, а GRI – переважно на суттєвості впливу [3; 4; 11; 12]. Для України ця проблематика є особливо актуальною в контексті євроінтеграції, гармонізації регуляторних вимог і потреби підвищення прозорості бізнесу для міжнародних інвесторів [13].

Метою статті є порівняння концептуальних і методичних підходів до ESG-звітності, закладених у ESRS, IFRS S1/S2, GRI та SASB, для виявлення їхніх відмінностей, точок перетину та практичної придатності для компаній. Об'єктом дослідження є процес формування корпоративної звітності зі сталого розвитку, а предметом – підходи до розкриття ESG-інформації відповідно до ESRS, IFRS S1/S2, GRI та SASB. У дослідженні використано методи теоретичного узагальнення, контент-аналізу, порівняльного аналізу, синтезу та логічного узагальнення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасній науковій літературі ESG-звітність розглядається як складова трансформації корпоративної звітності – від добровільного нефінансового розкриття до регульованої системи підзвітності, інтегрованої у корпоративне управління, оцінку ризиків і взаємодію з ринком капіталу. Зокрема, Baumüller і Sopp [2] пов'язують розвиток європейської моделі звітності з принципом подвійної суттєвості, Stolowy і Paugam [16] акцентують увагу на поступовому зближенні різних підходів до sustainability reporting, а Carungu, Dimes і Molinari [3] підкреслюють посилення ролі регуляторного чинника в архітектурі ESG-розкриття.

Окремий напрям досліджень стосується сутності ESG-звітності, її функцій і підходів до суттєвості. Fiandrino, Tonelli і Devalle [6]

розглядають sustainability reporting як інструмент прозорості, підзвітності та управління, Jørgensen, Mjøs і Pedersen [8] визначають суттєвість як центральний елемент корпоративного звітування, а Nielsen [12] акцентує на переході від загальних концепцій до практичних KPI. Водночас De Cristofaro і Gulluscio [4], Krivogorsky [9], Millar і Slack [11], а також Tharsika [17] аналізують відмінності між моделями подвійної та фінансової суттєвості, зокрема у контексті підходу ISSB.

Порівнянню окремих фреймворків також присвячено низку праць. Pizzi, Principale і de Nuccio [14] досліджують відмінності між GRI та SASB, Martinčević, Primorac і Dorić [10] розкривають регуляторну логіку CSRD, а Zdošek і Taškar Beloglavec [18] та Тивончук і Тітов [20] акцентують увагу на архітектурі стандартів ISSB і їх ролі у формуванні глобального базового рівня sustainability disclosures.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Попри значний науковий доробок, у літературі все ще бракує цілісного порівняння ESRS, IFRS S1/S2, GRI та SASB у межах єдиної системи критеріїв. Недостатньо системно висвітлено відмінності між цими підходами за логікою суттєвості, структурою стандартів, колом основних користувачів, практичною придатністю та можливостями комбінованого застосування. Саме ця прогалина зумовлює потребу в подальшому комплексному дослідженні зазначених стандартів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасний ландшафт ESG-звітності формується під впливом кількох ключових стандартів, що відрізняються за регуляторною природою, логікою побудови та цільовими користувачами. ESRS, розроблені EFRAG у межах імплементації Директиви CSRD, є регуляторно обов'язковою системою розкриття для компаній, що підпадають під дію європейського законодавства [5; 10]. Їх концептуальною основою є подвійна суттєвість, яка передбачає одночасне врахування впливу ESG-факторів на фінансовий стан компанії та впливу самої компанії на довкілля і суспільство [2; 4; 16]. Саме тому ESRS розглядаються як найбільш комплексний і нормативно структурований підхід до звітності зі сталого розвитку [3; 15].

IFRS S1 та IFRS S2, розроблені ISSB у межах Фонду IFRS, спрямовані на формування глобального базового рівня sustainability disclosures для ринків капіталу. IFRS S1 визначає загальні вимоги до роз-

криття фінансово суттєвої інформації, а IFRS S2 спеціалізується на кліматичних ризиках і можливостях [18; 20]. Обидва стандарти базуються на принципі фінансової суттєвості та орієнтовані на потреби інвесторів, кредиторів та інших постачальників фінансового капіталу [11; 17; 20], тому розглядаються як investor-oriented framework, пов'язаний із оцінкою enterprise value, грошових потоків і вартості капіталу [1; 11; 12].

GRI є однією з найпоширеніших систем sustainability reporting і мають модульну архітектуру, що охоплює універсальні, галузеві та тематичні стандарти [7]. Їхня логіка ґрунтується переважно на суттєвості впливу, тобто на розкритті того, як діяльність компанії впливає на економіку, довкілля, людей і права людини. На відміну від investor-oriented підходів, GRI орієнтуються на ширше коло стейкхолдерів і забезпечують підзвітність перед суспільством та іншими зацікавленими сторонами [7; 15; 16].

SASB представляє галузеву орієнтований підхід до ESG-звітності, побудований на виявленні фінансово суттєвих sustainability-факторів для конкретних секторів економіки [14; 16]. Стандарти SASB, розроблені для 77 галузей, пропонують вузький набір релевантних метрик, які можуть впливати на фінансові результати компанії та рішення інвесторів [16; 18; 19]. Завдяки цьому SASB вирізняється високою прагматичністю та прикладною цінністю для ринку капіталу, хоча не охоплює повною мірою ширші соціальні й екологічні впливи бізнесу [14; 16]. Після інтеграції до архітектури Фонду IFRS цей стандарт дедалі частіше розглядається як інструмент деталізації галузеву суттєвих показників у межах ширшої investor-oriented моделі sustainability disclosure [16; 18].

Таким чином, відмінності між ESRS, IFRS S1/S2, GRI та SASB полягають не лише у формальних вимогах до розкриття інформації, а й у різному розумінні самої функції ESG-звітності. Якщо IFRS S1/S2 та SASB розглядають її насамперед як інструмент підтримки рішень інвесторів і фінансового ринку, то ESRS і GRI ширше трактують її як механізм підзвітності бізнесу перед різними групами зацікавлених сторін. Саме тому сучасну систему ESG-звітності доцільно розглядати не як сукупність взаємозамінних стандартів, а як набір підходів, що відображають різні моделі корпоративної прозорості.

Порівняння стандартів за підходом до суттєвості. Підхід до суттєвості є ключовою

ознакою, що визначає логіку, межі та зміст ESG-звітності. Саме різне трактування суттєвості формує основну концептуальну лінію розмежування між ESRS, IFRS S1/S2, GRI та SASB [6; 8; 15], оскільки впливає на перелік ESG-тем, коло користувачів звітності та її практичне призначення [8; 15].

ESRS базуються на концепції подвійної суттєвості, яка поєднує фінансову суттєвість і суттєвість впливу [2; 4; 16]. Це означає, що компанія має розкривати як інформацію про вплив ESG-факторів на її фінансовий стан і грошові потоки, так і інформацію про власний вплив на довкілля, суспільство та права людини [4; 10; 16]. Саме тому ESRS репрезентують найбільш широкий підхід до суттєвості, що поєднує підзвітність перед ринком капіталу та ширшим колом стейкхолдерів [2; 9; 16; 17].

IFRS S1 та IFRS S2, навпаки, побудовані на принципі фінансової суттєвості й охоплюють лише ті sustainability-related ризики та можливості, які можуть вплинути на enterprise value, майбутні грошові потоки, доступ до фінансування або вартість капіталу компанії [1; 11; 17; 20]. Цей підхід орієнтований передусім на інвесторів, кредиторів та інших постачальників фінансового капіталу [11; 20]. Відповідно, IFRS S1/S2 не вимагають розкриття всіх суспільно значущих впливів, якщо вони не мають фінансових наслідків для самої компанії [9; 11; 17].

GRI спираються переважно на суттєвість впливу та орієнтуються на розкриття найбільш значущих фактичних або потенційних впливів компанії на економіку, довкілля, людей і права людини [7; 12; 14]. На відміну від investor-oriented підходів, у центрі GRI перебуває не вплив зовнішніх ESG-факторів на вартість компанії, а вплив самої компанії на зовнішнє середовище [7; 12; 16]. Саме тому GRI найбільше відповідає логіці stakeholder accountability і використовується для забезпечення прозорості перед ширшим колом зацікавлених сторін [7; 15; 16].

SASB, як і IFRS S1/S2, належить до підходів, що базуються на фінансовій суттєвості, однак реалізує її у більш вузький і галузеву специфічний спосіб. Його логіка полягає у відборі тих ESG-факторів, які є найбільш релевантними для фінансових результатів компанії конкретного сектору та можуть вплинути на рішення інвесторів [14; 16]. Отже, якщо IFRS S1/S2 формують загальну global investor-oriented рамку, то SASB забезпечує її галузеву деталізацію [16; 18].

Таким чином, підхід до суттєвості є центральним критерієм розмежування сучасних стандартів ESG-звітності, оскільки він визначає не лише зміст розкриття, а й його функціональне призначення. Від того, чи орієнтується стандарт на фінансові наслідки ESG-факторів для компанії, чи на вплив компанії на зовнішнє середовище, залежить і коло користувачів звітності, і логіка відбору показників, і характер управлінських рішень, які вона підтримує. У цьому сенсі різниця між ESRS, IFRS S1/S2, GRI та SASB має не лише методичний, а й концептуальний характер, оскільки відображає різні моделі корпоративної підзвітності.

Порівняння за структурою, логікою побудови та предметом розкриття. Не менш важливою відмінністю між ESRS, IFRS S1/S2, GRI та SASB є їхня внутрішня архітектура, логіка побудови та предмет розкриття інформації. Саме структура стандарту визначає, яким чином компанія організовує процес збору даних, формує зміст звітності та встановлює пріоритети у розкритті ESG-інформації [6; 16].

ESRS характеризуються найбільш комплексною та регуляторно формалізованою структурою. Вони включають наскрізні стандарти, що встановлюють загальні принципи та вимоги до розкриття інформації, а також тематичні стандарти, згруповані за екологічними, соціальними та управлінськими аспектами [3]. Така логіка побудови забезпечує системне охоплення всіх складових ESG та орієнтує компанію не лише на розкриття окремих показників, а й на інтеграцію тем сталого розвитку в управління, стратегію, ризик-менеджмент і ланцюг створення вартості [10; 15]. Відповідно, предмет розкриття в ESRS є найширшим серед розглянутих підходів, оскільки охоплює як фінансово релевантні ризики, так і впливи компанії на довкілля, суспільство та права людини [3; 16].

Стандарти IFRS S1 та IFRS S2 побудовані за іншою логікою. Їх архітектура є компактнішою та більш уніфікованою: IFRS S1 формує загальнубазову рамку sustainability disclosures, а IFRS S2 деталізує кліматичний компонент у межах цієї рамки. Структурно вони спираються на чотири ключові елементи, успадковані з рекомендацій TCFD: управління, стратегія, управління ризиками, а також метрики і цілі [18; 20]. Така побудова свідчить про прагнення ISSB інтегрувати розкриття інформації зі сталого розвитку у систему фінансової звітності та зробити її максимально зрозумілою для учасників ринку капіталу [11; 17; 20].

Предметом розкриття тут є не всі ESG-впливи компанії, а лише ті ризики та можливості, які можуть вплинути на її фінансові перспективи та enterprise value [1; 12].

GRI, на відміну від ESRS та IFRS S1/S2, мають модульну структуру, що поєднує універсальні, галузеві та тематичні стандарти [7]. Така архітектура забезпечує високий рівень гнучкості, оскільки компанія може формувати зміст звітності, виходячи зі своїх найбільш суттєвих впливів [7; 14]. Логіка побудови GRI орієнтована не на єдину жорстко регламентовану систему, а на поєднання загальних принципів із вибірковою застосуванням релевантних тем і показників [7]. Унаслідок цього предмет розкриття в GRI фокусується передусім на зовнішніх впливах компанії на економіку, довкілля, людей і права людини, тобто на тих аспектах, які є значущими з точки зору суспільної підзвітності [7; 12; 16].

SASB репрезентує ще іншу модель побудови стандартів — галузево диференційовану. Його структура складається з набору окремих стандартів, розроблених для 77 індустрій, кожен з яких містить перелік специфічних ESG-тем і метрик, релевантних для фінансових результатів компаній відповідного сектору [16; 18; 19]. Така архітектура робить SASB найменш універсальним, але водночас одним із найбільш прикладних підходів, оскільки він концентрується не на повному переліку можливих sustainability disclosures, а на вузькому колі галузево суттєвих факторів [14; 16]. Предмет розкриття в SASB, таким чином, є значно вужчим, ніж у ESRS чи GRI, але глибше прив'язаний до потреб фінансового аналізу та оцінки ризиків інвесторами [16; 18].

Архітектура стандарту безпосередньо впливає на складність його практичного впровадження та на вимоги до внутрішньої організації звітного процесу. Чим ширше стандарт охоплює ESG-тематику та чим тісніше він пов'язує її зі стратегією, управлінням ризиками й ланцюгом створення вартості, тим вищими є вимоги до системи збору даних, міжфункціональної координації та внутрішнього контролю. Саме тому ESRS можна розглядати як найбільш комплексну, але водночас і найбільш ресурсомістку модель, тоді як IFRS S1/S2 і SASB є більш сфокусованими та прикладними для компаній, що орієнтуються насамперед на потреби ринку капіталу.

Порівняння за цільовими користувачами і практичною придатністю. Відмінності між ESRS, IFRS S1/S2, GRI та SASB проявля-

ються не лише у підході до суттєвості чи структури стандартів, а й у цільових користувачах, на яких орієнтоване розкриття інформації. Саме це значною мірою визначає практичну функцію кожного фреймворку та сферу його доцільного застосування [8; 11; 16].

ESRS орієнтовані на широке коло користувачів, включаючи інвесторів, працівників, споживачів, громадськість, регуляторів та інших стейкхолдерів [3; 10; 16]. Така широка адресність впливає з концепції подвійної суттєвості, оскільки звітність має одночасно задовольняти потреби ринку капіталу та забезпечувати підзвітність щодо впливу компанії на довкілля і суспільство [2; 4; 16]. У практичному вимірі це робить ESRS найбільш комплексним, але й найбільш ресурсомістким підходом, доцільним насамперед для компаній, що підпадають під регуляторні вимоги ЄС або працюють у середовищі підвищених вимог до прозорості [5; 10; 13; 15].

IFRS S1/S2, навпаки, орієнтовані передусім на інвесторів, кредиторів, позикодавців та інших постачальників фінансового капіталу [11; 20]. Їхня практична цінність полягає у стандартизованому розкритті sustainability-related ризиків і можливостей, що можуть впливати на enterprise value, вартість капіталу, доступ до фінансування та майбутні грошові потоки [1; 11; 17; 20]. Це робить IFRS S1/S2 особливо релевантними для компаній, що залучають зовнішній капітал або прагнуть інтегрувати ESG-фактори у фінансову аналітику [9; 11; 18], хоча їхній investor-oriented фокус не охоплює всі суспільно значущі впливи діяльності компанії [9; 11].

GRI орієнтовані на найширше коло зацікавлених сторін і є практично придатними там, де компанія прагне забезпечити прозорість щодо своїх екологічних, соціальних і правозахисних впливів та вибудувати системний діалог із зовнішніми стейкхолдерами [7; 12; 16]. Завдяки модульності та широкому міжнародному поширенню GRI часто виступають базовим інструментом для компаній, які лише формалізують ESG-звітність або орієнтуються на нефінансову підзвітність у ширшому, ніж інвесторський, значенні [7; 14]. Водночас їхній прямий зв'язок із фінансовими показниками є слабшим, ніж у IFRS S1/S2 чи SASB [14; 16].

SASB, як і IFRS S1/S2, орієнтовані переважно на інвесторів і фінансовий ринок, однак їхня практична перевага полягає у високій галузевій конкретизації [14; 16; 18]. Вони допомагають компаніям зосередитися на

вузькому колі ESG-тем, найбільш релевантних для їхнього сектору та фінансових результатів [16; 18; 19]. Саме тому SASB часто розглядаються як один із найбільш прагматичних варіантів для початкового етапу впровадження ESG-звітності, хоча їхнім обмеженням залишається відносно вузький предмет розкриття [14; 16].

З практичної точки зору вибір стандарту або їх комбінації визначається не лише формальними регуляторними вимогами, а й тим, кому саме компанія адресує свою звітність і які управлінські або комунікаційні завдання вона прагне вирішити. Для компаній, що взаємодіють із міжнародними інвесторами, кредиторами або іншими постачальниками фінансового капіталу, більш релевантними є IFRS S1/S2 та SASB. Натомість для компаній, які прагнуть продемонструвати ширшу екологічну, соціальну та управлінську підзвітність перед працівниками, громадами, державою і суспільством, більш доцільним є використання ESRS або GRI. Таким чином, практична придатність стандартів залежить від співвідношення між інформаційними потребами користувачів, ресурсними можливостями компанії та її стратегічними цілями розкриття.

Можливості інтегрованого застосування та межі сумісності стандартів. Попри відмінності у підходах до суттєвості, структури та цільових користувачах, сучасні стандарти ESG-звітності не є повністю взаємовиключними. У міжнародній практиці дедалі виразніше простежується тенденція до їх функціонального поєднання, коли різні фреймворки виконують взаємодоповнювальні ролі в межах єдиної системи корпоративного розкриття інформації [3; 9; 16]. Як зазначають Stolowy і Paugam [16], розвиток sustainability reporting відбувається у напрямі часткового зближення стандартів через пошук спільних елементів, сумісності показників і зниження дублювання розкриттів.

Інтегроване застосування стандартів ґрунтується на тому, що кожен із них покриває різний вимір звітності. GRI зберігають значення як інструмент розкриття інформації про вплив компанії на довкілля, суспільство та права людини [7; 12; 16], SASB забезпечують галузеву специфічну деталізацію фінансово суттєвих ESG-факторів [14; 16], IFRS S1/S2 формують глобальний базовий рівень investor-oriented disclosure [11; 18; 20], а ESRS виступають регуляторно закріпленою європейською моделлю, що поєднує фінансову та впливову суттєвість [2; 5; 10]. Унаслідок цього

для багатьох компаній практично доцільним є не вибір одного стандарту, а комбінування кількох підходів залежно від юрисдикції, кола користувачів та цілей розкриття [3; 9; 16].

Однією з найбільш показових моделей такого поєднання є використання GRI та SASB як взаємодоповнювальних інструментів: GRI дають змогу відобразити external impacts, тоді як SASB концентруються на фінансово релевантних галузевих аспектах [14; 17]. Подібну логіку відображає і building blocks approach ISSB, за яким IFRS S1/S2 формують базовий глобальний рівень розкриття для ринків капіталу, а окремі юрисдикції чи додаткові фреймворки можуть надбудовувати над ним ширші вимоги [9; 18; 20]. У такій конструкції ESRS або GRI постають не як альтернатива IFRS S1/S2, а як додатковий рівень розкриття [3; 9].

Рух до сумісності підтверджується і співпрацею між розробниками стандартів. Зокрема, EFRAG і GRI засвідчили високий рівень узгодженості своїх підходів у частині impact-disclosures [3], а EFRAG та ISSB оприлюднили керівництво з interoperability для полегшення одночасного застосування ESRS і вимог ISSB, насамперед у сфері кліматичних розкриттів [3; 9]. Це спрямовано на зменшення адміністративного навантаження та дублювання даних [3; 16].

Водночас межі сумісності залишаються відчутними. Найглибша концептуальна напруга зберігається між підходом подвійної суттєвості, на якому базуються ESRS, і investor-oriented моделлю фінансової суттєвості, властивою IFRS S1/S2 та SASB [9; 11; 17]. Прихильники double materiality наголошують на ризику маргіналізації ширших соціальних та екологічних ефектів бізнесу [2; 4; 9], тоді як прихильники investor-oriented підходу вказують на небезпеку перевантаження звітності й зниження її аналітичної корисності для ринку капіталу [11; 17]. Отже, сумісність між стандартами має переважно операційний, а не повністю концептуальний характер: вони можуть бути узгоджені на рівні структури, показників і процедур розкриття, але зберігають різну нормативну та ідеологічну основу [3; 9; 16].

У сучасних умовах недоцільно ставити питання про вибір одного універсального стандарту ESG-звітності, оскільки жоден із розглянутих підходів не охоплює однаково повно всі потреби корпоративного розкриття. Проведений порівняльний аналіз свідчить, що сучасна система ESG-звітності розви-

вається не у напрямі повної уніфікації, а у напрямі функціонального розмежування та часткової сумісності стандартів. Саме тому ESRS, IFRS S1/S2, GRI та SASB доцільно розглядати як елементи багаторівневої системи, у якій кожен стандарт виконує окрему функцію: регуляторну, інвесторську, стейкхолдерську або галузево-аналітичну. Водночас межі їх сумісності зумовлені тим, що за формальною зближеністю структур і показників зберігаються різні нормативні засади, насамперед у трактуванні суттєвості. У цьому контексті перевагою компанії стає не формальне дотримання одного окремого фреймворку, а здатність вибудувати таку модель розкриття, яка одночасно враховує регуляторні вимоги, очікування інвесторів і потребу в ширшій підзвітності перед стейкхолдерами. Отже, інтегроване застосування стандартів слід розуміти не як повну уніфікацію, а як кероване поєднання підходів залежно від юрисдикції, типу компанії та цілей розкриття.

Висновки. Проведене дослідження показало, що ESRS, IFRS S1/S2, GRI та SASB не є взаємозамінними підходами до ESG-звітності, оскільки відрізняються за логікою суттєвості, структурою, цільовими користувачами та практичним призначенням. Ключова лінія розмежування проходить через трактування суттєвості: ESRS базуються на подвійній суттєвості, GRI – переважно на суттєвості впливу, тоді як IFRS S1/S2 і SASB орієнтовані на фінансову суттєвість та інформаційні потреби ринку капіталу.

Встановлено, що ESRS є найбільш комплексним і регуляторно структурованим підходом, оскільки поєднують вимоги до розкриття фінансово релевантних ESG-ризиків із підзвітністю щодо впливу компанії на довкілля та суспільство. IFRS S1/S2 формують глобальний базовий рівень investor-oriented disclosure, придатний для оцінки sustainability-related ризиків і можливостей у контексті enterprise value, тоді як SASB забезпечує галузево специфічну деталізацію фінансово суттєвих ESG-показників. GRI, своєю чергою, найбільшою мірою відповідають завданню широкої стейкхолдерської підзвітності та розкриття зовнішніх впливів бізнесу.

Порівняльний аналіз свідчить, що сучасна практика корпоративної звітності дедалі більше рухається не до вибору одного універсального стандарту, а до комбінування кількох підходів. Найбільш практично виправданою є модель, за якої IFRS S1/S2 або SASB використовуються для investor-oriented

disclosure, а ESRS або GRI – для ширшої підзвітності перед стейкхолдерами та виконання регуляторних вимог. Водночас, попри розвиток interoperability між розробниками стандартів, між ними зберігаються концептуальні відмінності, насамперед між логікою подвійної та фінансової суттєвості.

Отже, у сучасних умовах найбільш доцільно розглядати ESRS, IFRS S1/S2, GRI

та SASB не як конкуруючі альтернативи, а як елементи ширшої архітектури ESG-звітності, які можуть виконувати взаємодоповнювальні функції залежно від регуляторного середовища, потреб користувачів та стратегічних цілей компанії. Такий підхід створює основу для формування більш цілісної, порівнюваної та практично придатної моделі розкриття інформації зі сталого розвитку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Acheampong, A., & Elshandidy, T. (2025). Does sustainability disclosure improve analysts' forecast accuracy? Evidence from European banks. *Financial Innovation*, 11(25), 1–32. <https://doi.org/10.1186/s40854-024-00693-5>
2. Baumüller, J., & Sopp, K. (2022). Double materiality and the shift from non-financial to European sustainability reporting: Review, outlook and implications. *Journal of Applied Accounting Research*, 23(1), 8–28. <https://doi.org/10.1108/JAAR-04-2021-0114>
3. Carungu, J., Dimes, R., & Molinari, M. (2025). The influence of global sustainability reporting standards on the discourse within the EU. *Sustainability Accounting, Management and Policy Journal*. <https://doi.org/10.1108/SAMPJ-12-2024-1378>
4. De Cristofaro, T., & Gulluscio, C. (2023). In search of double materiality in non-financial reports: First empirical evidence. *Sustainability*, 15(2), Article 924. <https://doi.org/10.3390/su15020924>
5. Directive (EU) 2022/2464 of the European Parliament and of the Council of 14 December 2022 amending Regulation (EU) No 537/2014, Directive 2004/109/EC, Directive 2006/43/EC and Directive 2013/34/EU, as regards corporate sustainability reporting. (2022). *Official Journal of the European Union*, L 322, 15–80.
6. Fiandrino, S., Tonelli, A., & Devalle, A. (2022). Sustainability materiality research: A systematic literature review of methods, theories and academic themes. *Qualitative Research in Accounting & Management*, 19(5), 665–695. <https://doi.org/10.1108/QRAM-07-2021-0141>
7. Jokūbauskas, P. Č., & Šalienė, A. (2025). Evaluation of corporate sustainability disclosure practices in listed companies of the Baltic states. *Buhalterinės Apskaitos Teorija ir Praktika*, 31, 1–15. <https://doi.org/10.15388/batp.2025.6>
8. Jørgensen, S., Mjøs, A., & Pedersen, L. J. T. (2022). Sustainability reporting and approaches to materiality: Tensions and potential resolutions. *Sustainability Accounting, Management and Policy Journal*, 13(2), 341–361. <https://doi.org/10.1108/SAMPJ-01-2021-0009>
9. Krivogorsky, V. (2024). Sustainability reporting with two different voices: The European Union and the International Sustainability Standards Board. *Journal of International Accounting, Auditing and Taxation*, 56, Article 100635. <https://doi.org/10.1016/j.intaccudtax.2024.100635>
10. Martinčević, I., Primorac, D., & Dorić, B. (2024). Corporate Sustainability Reporting Directive (CSRD): Obligations, challenges and requirements for companies. *ENTRENOVA*, 317–327. <https://doi.org/10.54820/entrenova-2024-0026>
11. Millar, J., & Slack, R. (2024). Global investor responses to the International Sustainability Standards Board draft sustainability and climate-change standards: Sites of dissonance or consensus. *Sustainability Accounting, Management and Policy Journal*, 15(3), 573–604. <https://doi.org/10.1108/SAMPJ-03-2023-0128>
12. Nielsen, C. (2023). ESG reporting and metrics: From double materiality to key performance indicators. *Sustainability*, 15(24), Article 16844. <https://doi.org/10.3390/su152416844>
13. Onyshchenko, S., Yehorycheva, S., Karpenko, Y., & Vovchenko, O. (2025). Reporting on the sustainable development of Ukrainian banks: Current state, challenges and prospects. *Economics of Development*, 24(1), 84–95. <https://doi.org/10.63341/econ/1.2025.84>
14. Pizzi, S., Principale, S., & de Nuccio, E. (2023). Material sustainability information and reporting standards: Exploring the differences between GRI and SASB. *Meditari Accountancy Research*, 31(6), 1654–1674. <https://doi.org/10.1108/MEDAR-11-2021-1486>
15. Scatasta, F. (2024). *Corporate social responsibility: Analysis of current practices and future implications in the light of Directive 2022/2464/EU through the case study of Maglificio Gran Sasso SpA* [Unpublished master's thesis]. LUISS.
16. Stolowy, H., & Paugam, L. (2023). Sustainability reporting: Is convergence possible? *Accounting in Europe*, 20(2), 139–165. <https://doi.org/10.1080/17449480.2023.2189016>

17. Tharsika, K. (2025). A systematic review of IFRS sustainability standards: Stakeholder perspectives, materiality, implementation challenges and future directions. *Certified Management Accountant*, 19–25. <http://repo.lib.jfn.ac.uk/ujrr/bitstream/123456789/11599/1/A%20Systematic%20Review%20of%20IFRS%20Sustainability%20Standards.pdf>
18. Zdolšek, D., & Taškar Beloglavec, S. (2023). “The 2023’s new and the fresh”: The International Sustainability Disclosure Standards. In *1st International Scientific Conference on Economy, Management and Information Technologies – ICEMIT 2023*. <https://doi.org/10.46793/ICEMIT23.205Z>
19. Польовик, Є., & Король, С. (2024). Нефінансове звітування у промисловому секторі. *SCIENTIA FRUCTUOSA*, 3, 125–142. [https://doi.org/10.31617/1.2024\(155\)08](https://doi.org/10.31617/1.2024(155)08)
20. Тивончук, О. І., & Тітов, Д. К. (2024). Стандартизація розкриття інформації зі сталого розвитку – підхід Фонду IFRS. *Цифрова економіка та економічна безпека*, 2(11). <https://doi.org/10.32782/dees.11-30>

REFERENCES:

1. Acheampong, A., & Elshandidy, T. (2025). Does sustainability disclosure improve analysts’ forecast accuracy? Evidence from European banks. *Financial Innovation*, 11(25), 1–32. <https://doi.org/10.1186/s40854-024-00693-5>
2. Baumüller, J., & Sopp, K. (2022). Double materiality and the shift from non-financial to European sustainability reporting: Review, outlook and implications. *Journal of Applied Accounting Research*, 23(1), 8–28. <https://doi.org/10.1108/JAAR-04-2021-0114>
3. Carungu, J., Dimes, R., & Molinari, M. (2025). The influence of global sustainability reporting standards on the discourse within the EU. *Sustainability Accounting, Management and Policy Journal*. <https://doi.org/10.1108/SAMPJ-12-2024-1378>
4. De Cristofaro, T., & Gulluscio, C. (2023). In search of double materiality in non-financial reports: First empirical evidence. *Sustainability*, 15(2), Article 924. <https://doi.org/10.3390/su15020924>
5. Directive (EU) 2022/2464 of the European Parliament and of the Council of 14 December 2022 amending Regulation (EU) No 537/2014, Directive 2004/109/EC, Directive 2006/43/EC and Directive 2013/34/EU, as regards corporate sustainability reporting. (2022). *Official Journal of the European Union*, L 322, 15–80.
6. Fiandrino, S., Tonelli, A., & Devalle, A. (2022). Sustainability materiality research: A systematic literature review of methods, theories and academic themes. *Qualitative Research in Accounting & Management*, 19(5), 665–695. <https://doi.org/10.1108/QRAM-07-2021-0141>
7. Jokūbauskas, P. Č., & Šalienė, A. (2025). Evaluation of corporate sustainability disclosure practices in listed companies of the Baltic states. *Buhalterinės Apskaitos Teorija ir Praktika*, 31, 1–15. <https://doi.org/10.15388/batp.2025.6>
8. Jørgensen, S., Mjøs, A., & Pedersen, L. J. T. (2022). Sustainability reporting and approaches to materiality: Tensions and potential resolutions. *Sustainability Accounting, Management and Policy Journal*, 13(2), 341–361. <https://doi.org/10.1108/SAMPJ-01-2021-0009>
9. Krivogorsky, V. (2024). Sustainability reporting with two different voices: The European Union and the International Sustainability Standards Board. *Journal of International Accounting, Auditing and Taxation*, 56, Article 100635. <https://doi.org/10.1016/j.intaccudtax.2024.100635>
10. Martinčević, I., Primorac, D., & Dorić, B. (2024). Corporate Sustainability Reporting Directive (CSRD): Obligations, challenges and requirements for companies. *ENTRENOVA*, 317–327. <https://doi.org/10.54820/entreno-ova-2024-0026>
11. Millar, J., & Slack, R. (2024). Global investor responses to the International Sustainability Standards Board draft sustainability and climate-change standards: Sites of dissonance or consensus. *Sustainability Accounting, Management and Policy Journal*, 15(3), 573–604. <https://doi.org/10.1108/SAMPJ-03-2023-0128>
12. Nielsen, C. (2023). ESG reporting and metrics: From double materiality to key performance indicators. *Sustainability*, 15(24), Article 16844. <https://doi.org/10.3390/su152416844>
13. Onyshchenko, S., Yehorycheva, S., Karpenko, Y., & Vovchenko, O. (2025). Reporting on the sustainable development of Ukrainian banks: Current state, challenges and prospects. *Economics of Development*, 24(1), 84–95. <https://doi.org/10.63341/econ/1.2025.84>
14. Pizzi, S., Principale, S., & de Nuccio, E. (2023). Material sustainability information and reporting standards: Exploring the differences between GRI and SASB. *Meditari Accountancy Research*, 31(6), 1654–1674. <https://doi.org/10.1108/MEDAR-11-2021-1486>
15. Scatasta, F. (2024). *Corporate social responsibility: Analysis of current practices and future implications in the light of Directive 2022/2464/EU through the case study of Maglificio Gran Sasso SpA* [Unpublished master’s thesis]. LUISS.

16. Stolowy, H., & Paugam, L. (2023). Sustainability reporting: Is convergence possible? *Accounting in Europe*, 20(2), 139–165. <https://doi.org/10.1080/17449480.2023.2189016>
17. Tharsika, K. (2025). A systematic review of IFRS sustainability standards: Stakeholder perspectives, materiality, implementation challenges and future directions. *Certified Management Accountant*, 19–25. Available at: <http://repo.lib.jfn.ac.lk/ujrr/bitstream/123456789/11599/1/A%20Systematic%20Review%20of%20IFRS%20Sustainability%20Standards.pdf>
18. Zdolšek, D., & Taškar Beloglavec, S. (2023). “The 2023’s new and the fresh”: The International Sustainability Disclosure Standards. In *1st International Scientific Conference on Economy, Management and Information Technologies – ICEMIT 2023*. <https://doi.org/10.46793/ICEMIT23.205Z>
19. Polovyk, Ye., & Korol, S. (2024). Nefinansove zvituvannia u promyslovomu sektori [Non-financial reporting in the industrial sector]. *SCIENTIA FRUCTUOSA*, 3, 125–142. [https://doi.org/10.31617/1.2024\(155\)08](https://doi.org/10.31617/1.2024(155)08) (in Ukrainian)
20. Tyvonchuk, O. I., & Titov, D. K. (2024). Standartyzatsiia rozkryttia informatsii zi staloho rozvytku – pidkhid Fondu IFRS [Standardization of sustainability disclosure: The IFRS Foundation approach]. *Tsyfrova ekonomika ta ekonomichna bezpeka – Digital Economy and Economic Security*, 2(11). <https://doi.org/10.32782/dees.11-30> (in Ukrainian)

Дата надходження статті: 02.04.2026

Дата прийняття статті: 23.04.2026

Дата публікації статті: 30.04.2026